

fornøden hjælp kunnet ydes i henhold til forsorgsloven — navnlig § 256 —, dog kun når der forelå *trang*.

Da man ikke har fundet det rimeligt, at der kun i trangstilfælde er adgang til at yde hjælp til proteser m. v., hvor sådanne hjælpemidler ikke har erhvervsmæssig betydning, indsættes ved den foreliggende lov et nyt stk. 1 a. i § 60, hvorefter der til de af invalideforsikringen omfattede personer efter invalideforsikringsrettens bestemmelse *uanset den eventuelle betydning for pågældendes erhvervsevne* vil være at yde hjælp til foranstaltninger såsom anskaffelse og vedligeholdelse af større bandager, kunstige lemmer, sygevoogne, høreapparater og lignende hjælpemidler, der skønnes uden uforholdsmæssig udgift at kunne afhjælpe eller i betydelig grad formindske en bestående invaliditet. Invalideforsikringsretten fastsætter, i hvilket omfang foranstaltninger, der kun medfører en mindre udgift, falder udenfor nærværende bestemmelse.

§ 62, som herefter bliver overflødig, udgår.

Med hensyn til hjælp til kur og pleje samt medicin stillede der ikke forslag om ændring af den bestående ordning. Sådant hjælp vil derfor fortsat kun kunne ydes af invalideforsikringsretten, når den har erhvervsmæssig betydning. Måske vil det blive taget under overvejelse — udtalte *socialministeren* ved fremsættelsen —, om hjælp til ydelser af denne art ikke mere hensigtsmæssigt vil kunne herlægges til sygekasserne.

Ifølge en ændret affattelse af folkeforsikringslovens § 60, stk. 6, vil en person, som har nægtet at underkaste sig oplæring, kur eller pleje, fremtidig kun for et vist tidsrum — mindst 1 og højst 10 år — kunne frakendes retten til invaliderenten. Hidtil har frakendelse været uden tidsbegrænsning.

Ifølge den foreliggende lovs § 3 kan personer, som i henhold til § 60, stk. 6, således som denne bestemmelse hidtil har været affattet, ifølge beslutning af invalideforsikringsretten har forbrudt retten til invaliderente, når der er forløbet 5 år fra invalideforsikringsrettens herom trufne